

Muhammad Ali a Barcelona

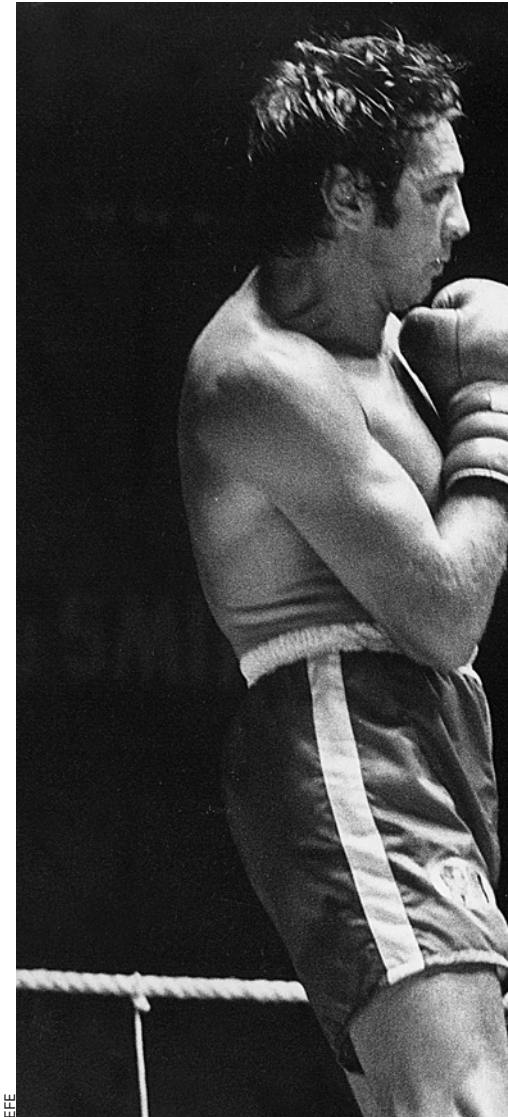
Ha mort l'home més llegendari del món de la boxa, Cassius Clay/Muhammad Ali. EL TEMPS recupera la crònica que Manuel Vázquez Montalbán –amb el pseudònim ‘Luis Dávila’– va publicar a la revista ‘Triunfo’ sobre el seu combat a la Monumental el 1972.

Muhammad Ali viatja amb la seva dona, la seva mare, les seves germanes, com a elements familiars del seguici del rei de la boxa. A més a més, duu mànager, secretaris, etcètera. Muhammad Ali ha fet una exhibició a Casablanca, ara ha boxejat a Barcelona i marxa cap a Teheran. El promotor, Bamala, ha muntat el xou de Cassius Clay a Barcelona i els resultats econòmics sembla que siguin bons. Bons per a Ali o Clay, com vostès més s'estimin; bons per a Goyo Peralta (vora 500.000 pessetes) i bons per a Bamala, naturalment. El resultat esportiu tampoc ha sigut minso. Muhammad Ali va demostrar, al llarg dels vuit assalts, que la boxa podria ser un bell esport si la boxegés sempre Cassius Clay en pla d'exhibició. El xou de Muhammad Ali no té res a envejar al de Johnny Hallyday, entre més coses perquè el cantant francès també ha incorporat al seu espectacle el número d'un combat de boxa en què, de vegades, li deixen la cara com el mapa de Vietnam del Nord. En el xou del boxejador nord-americà tot fa la impressió d'estudiat i controlat: des del seu mal humor amb fre i marxa enrere fins a la seva oratòria de predicador religiós en període de pràctiques.

“Deixeu-me, que el mato!”

Clay va arribar sacsejat pels vents de la irascibilitat. A Madrid va quedar bastant descortès amb el gènere humà que l'envoltava i a Barcelona es va prestar a una roda de premsa en la qual quasi totes les preguntes, aparentment, l'emprenyaven. Sobretot quan se li va recordar que Frazier l'havia tombat. “Jo vaig jugar amb ell! Em vaig confiar! Però ell ara no vol boxejar amb mi. M'evita!”. Clay acompanya la seva fogosa oratòria amb cops de puny de la grandària dels seus, sobre les taules víctima que se li posen a tir. Ha aconseguit l'art de la ferocitat facial controlada i quan s'aixeca per gesticular o amenaçar, aconsegueix convertir-se en una fúria sense que ningú se sobresalti.

Clay va dir que la religió era molt, molt important. Que no estava d'acord amb els Black Panthers, que en política no hi entenia ni li interessava (potser ha deixat d'interessar-li arran del fet que se li restituís el polític dret a boxejar). Una altra de les genialitats ideològiques de Muhammad Ali va ser prohibir a les seves dones que sortissin de nit per acudir a un *tablao* flamenc barcelonès. O bé els prejudicis religiosos no tenen hora o frontera, o bé va ser relativament mal informat pels seus assessors en peculi-

aritats nacionals. Potser Clay va creure oportú fer la sensació publicitària que era més marit espanyol que els marits espanyols.

Això de banda, el plat més apetitós del xou va ser la vetllada en si i un entremès molt ben amanit. La conferència de pensa barcelonesa va acabar com una pel·lícula de Hitchcock interpretada per Cassius Clay. Sobtosament, algú va pronunciar el nom de Goyo Peralta i l'ombra de Goyo Peralta va comparèixer al marc de la porta. Va ser un segon. Clay va començar a pegar cops de puny sobre la taula i a escalfar-se dialècticament: “Goyo Peralta? On és? El mato. Ara mateix li foto una pallissa. Ara mateix”. I Muhammad Ali es va aixecar i va tirar a terra cada taula que se li va ficar pel mig

i va fer un mutis espectacular tot buscant l'ombra de Goyo Peralta. La comitiva de seguidors van secundar Clay en la seva obstinació per trobar l'argentí, però Clay no va saber, o no va voler, trobar-lo. Segons les revelacions d'un conserge, Goyo era al pis de dalt, escarxofat en una butaca arreglant-se les ungles.

Segon acte

El segon acte va transcórrer durant la vetllada. Un altre al·licient, al marge de la presentació del xou Clay, era la reparació de Manolo Calvo, però ara en la categoria de lleugers. Els combats anteriors al de Clay contra Peralta van resultar soporífers i van posar el públic en estat agre. En els prolegòmens del combat van aparèixer sobre el ring

velles glòries de la boxa espanyola i glòries actuals. Clay va encaixar mb tots aquests boxejadors fins que fou el torn d'Urtain... El nord-americà havia dit a Madrid que, segons l'havien informat, el millor pes pesant europeu era Urtain i que tindria molt de gust a trencar-li la cara.

Urtain va pujar al ring barcelonès per demanar la mà a Clay i la mà li fou denegada, tot i que el basc es guanyi molt bé la vida. No sols li va ser denegada, sinó que, com Urtain va insistir, l'irascible Clay va fer un gest de pegar-li una bufetada per tant d'atreviment. Entre Urtain i el mànager van envoltar amb els braços el magnífic actor que és Cassius i la cosa no va anar a més. Hi havia qui aplaudia pel gest de Muhammad Ali de no donar

MUHAMMAD ALI CONTRA

GOYO PERALTA. "El combat va començar i es va convertir en un recital de la millor boxa que cap públic espanyol hagi contemplat en molts anys".

la mà a Urtain i hi havia qui aplaudia per la perfecció de la comèdia, tan ben realitzada. A propòsit, a les cadires de pista abundaven les senyores de campionat d'esquí aquàtic, atretes no sols per la morbositat de la violència boxística, sinó també per la bellesa física de Clay. Una veu femenina es va imposar a les de la resta quan Clay va pujar al ring: "Que n'ets, de maco!"

Tercer acte

El combat va començar i es va convertir en un recital de la millor boxa que cap públic espanyol hagi contemplat en molts anys. Clay va demostrar que és un esgrimista formidable, un pegador inesperat, un ballarí del ring i, a més a més, va demostrar que posseeix una concentració elegant que li permet la ferocitat parsimoniosa, però àgil, de l'aranya. L'argentí Goyo Peralta és un bon tècnic que va conèixer el seu moment de glòria en el camp dels semipesants i el seu pretèrit esportiu en el camp dels pesants a Espanya. Peralta va secundar bé Clay, va rebre de valent i va contribuir que hi hagués espectacle. L'exhibició era a l'americana, és a dir, sense vencedor ni vençut, i en acabar els vuit assalts el públic entès va aplaudir, frenètic, una exhibició tan meravellosa; el públic més normal i corrent estava un tant empenyat perquè la pel·lícula no acabava amb la besada final, és a dir, la besada a la lona que assenyalava la victòria i la derrota. Una pel·lícula sense desenllaç? No. El desenllaç podia veure's o llegir-se en el transcurs dels vuit assalts, en el ganxo d'esquerra de Clay que només arribava esmorteït a la cara de Peralta, respectant les regles del joc.

Muhammad Ali va passar pel nostre cel com un superdotat rutilant que pot basar el seu espectacle en el número del *sonat* verbalista. I ens va fer oblidar per unes hores l'espectacle, a desgrat seu, de tants i tants boxejadors destruïts; els *sonats* de veritat. ●

Traducció de Francesc Sellés